Vaftiz

Anlamı ve Önemi

> Onun söylediklerini benimseyenler vaftiz oldu. O gün yaklaşık üç bin kişi topluluğa katıldı. Bunlar kendilerini elçilerin öğretisine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar.
>
> Elçilerin İşleri 2:41-42 (NIV)

Telif Hakkı © 2019, The CHRISTADELPHIAN TIDINGS of the Kingdom of God. Tüm hakları saklıdır. Bu kitapçık veya herhangi bir bölümü, telif hakkı sahibinin izni olmadan hiçbir biçimde çoğaltılamaz.

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır. Bütün görseller Shutterstock.com lisansı kapsamında kullanılmıştır.

Kutsal Kitap alıntılarının çoğu, telif hakkı © 1982 Thomas Nelson'a ait olan New King James Version'dan alınmıştır. İzin alınarak kullanılmıştır. Tüm hakları saklıdır. Bazı ayetler ise telif hakları © 2001, 2007, 2011, 2016 Good News Publishers'ın bir bölümü olan Crossway Bibles'a ait English Standard Version'dan alınmıştır. İzin alınarak kullanılmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Kutsal Kitap vaftiz hakkında ne söylüyor?

Oldukça çok şey! Yeni Antlaşma'nın 42 farklı bölümünde vaftizden söz edilir. Matta ve Markos Müjdelerinin ikisi de

dirilmiş olan İsa'nın öğrencilerine Müjde'yi duyurmalarını ve insanları vaftiz etmelerini buyurmasıyla sona erer:

> Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin. Onları Baba'nın, Oğul'un ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin. (Matta 28:19)

Elçilerin İşleri kitabı, öğrencilerin ilk dönemlerdeki çalışmalarını anlatır. Kitabın 28 bölümünden 16'sında vaftizden söz edilir.

Elçi Pavlus'un vaftizi bunun dikkat çekici bir örneğidir. Pavlus, İsa'nın izleyicilerine düşmanlık eden ve zulmeden biriyken onların en gayretli Müjde duyurucularından biri oldu. Yazıları, Yeni Antlaşma'nın neredeyse yarısını oluşturur. Bu olağanüstü değişim, dirilmiş İsa'nın göz kamaştırıcı bir ışık içinde kendisine görünmesiyle başladı. Pavlus üç gün boyunca göremedi. Daha sonra Hananya adında bir imanlı ona gönderildi. Hananya, Pavlus'a İbranice adı olan Saul diye seslendi:

> Kardeş Saul, buraya gelirken yolda sana görünen Rab İsa, yeniden görebilmen ve Kutsal Ruh'la dolman için beni gönderdi. O anda Saul'un gözlerinden pul gibi şeyler düştü. Yeniden görmeye başladı. Kalkıp vaftiz oldu. (Elçilerin İşleri 9:17-18)

Vaftiz, Pavlus için yeni bir yaşamın ilk adımıydı. Elçilerin İşleri kitabında iman eden diğer herkes için de durum böyleydi.

Elçilerin İşleri'nin ikinci bölümü, İsa'nın çarmıha gerilip dirilmesinden yalnızca yedi hafta sonra, Pentikost Günü'nde Petrus'un verdiği vaazı anlatır. Petrus, İsa'nın en yakınındaki on iki öğrenci arasında önde gelen kişiydi. O gün halka seslenerek

İsa'nın vaat edilen Mesih olduğunu, ölümünün ve dirilişinin Eski Antlaşma peygamberleri tarafından önceden bildirildiğini ikna edici biçimde açıkladı.

Petrus, söylediklerine inananlara şöyle seslendi:

> Tövbe edin, her biriniz günahlarınızın bağışlanması için İsa Mesih'in adıyla vaftiz olsun. Böylece Kutsal Ruh armağanını alacaksınız... Onun sözünü sevinçle kabul edenler vaftiz oldu. O gün yaklaşık üç bin kişi topluluğa katıldı. (Elçilerin İşleri 2:38-41)

Vaftizin ilk Hristiyan topluluğunda önemli bir yeri olduğuna kuşku yoktur. Ancak yine de yanıtlanması gereken bazı sorular vardır: Vaftiz olmamız gerçekten önemli midir? Nasıl vaftiz olduğumuzun bir önemi var mıdır? Vaftizin asıl anlamı nedir?

Bu soruların yanıtlarını bulmak için önce Kutsal Kitap'ta vaftizden söz edilen ilk anlatılara bakalım. Bunlar, Vaftizci Yahya'nın çalışmalarını anlatan bölümlerde yer alır.

Vaftizci Yahya ve İsa'nın vaftizi

İsa hizmetine başladığında yaklaşık otuz yaşındaydı. O dönemde memleketi Nasıra dışında pek tanınmıyordu. Buna karşılık, akrabası Yahya çok daha iyi tanınıyordu. Yaptığı iş nedeniyle kendisine Vaftizci Yahya deniyordu:

> Bütün Yahudiye halkı ve Yeruşalim'de yaşayanlar ona geliyordu. Günahlarını itiraf ediyor, onun tarafından Şeria Irmağı'nda vaftiz ediliyorlardı. (Markos 1:5)

Yahya'nın verdiği mesaj basitti. İnsanlara günahlarından tövbe etmeleri, Tanrı'ya bağlı ve dürüst bir yaşam sürmeleri gerektiğini öğretiyordu.

Yahudi olmak ve Yahudi ulusunun atası olan imanlı İbrahim'in soyundan gelmek yeterli değildi (Matta 3:9). Önemli olan hangi soydan geldikleri değil, nasıl yaşadıklarıydı.

Varlıklı kişiler yoksullarla paylaşmalıydı. Vergi görevlileri, vergi topladıkları insanları aldatmamalıydı. Askerler, yani o dönemde güvenliği sağlayan görevliler, insanları korkutmamalı, kimseye asılsız suçlamalarda bulunmamalı ve aldıkları ücretle yetinmeliydi.

Tövbe etmek, günahtan uzaklaşmak ve yürekteki değişimi yaşamıyla göstermek demekti.

Yaşamlarını değiştirmek isteyen birçok kişi Yahya'ya geldi. Yahya onları günahlarının bağışlanması için vaftiz etti. Müjdeler, Yahya'nın uyguladığı vaftizin ayrıntıları hakkında fazla bilgi vermez. Ancak onun bol su bulunan yerleri seçtiğini ve vaftiz edilen kişinin Yahya'yla birlikte suya girdiğini öğreniyoruz.

Yeni Antlaşma'nın ilerleyen bölümlerinde vaftiz, günahların yıkanarak temizlenmesiyle ilişkilendirilir (örneğin Elçilerin İşleri 22:16). Vicdanımız doğru işliyorsa günah işlediğimizde kendimizi kirlenmiş gibi hissederiz.

Yahya'nın izleyicileri için vaftiz, arınmayı simgeleyen bir eylemdi. Evlerine dönerken yaşamlarında yeni bir başlangıç yaptıklarını hissediyorlardı. Bu basit uygulama, son derece derin bir anlam taşıyordu.

Yahya'nın çağdaşlarına ilettiği başka bir mesaj daha vardı. İnsanların kendisini olduğundan daha büyük görmemeleri gerekiyordu.

O, Mesih değildi; vaat edilen kurtarıcı değildi. Yahudilerin Tanrı tarafından gönderilmesini beklediği, Musa'ya benzeyen büyük Peygamber de değildi. Yahya'nın görevi yalnızca kendisinden sonra gelecek olan kişinin yolunu hazırlamaktı.

İsa, hizmetine Vaftizci Yahya'ya giderek kendisini vaftiz etmesini istemekle başladı. İsa günahsız olduğuna göre neden vaftiz olmak istemişti?

Yahya da aynı şeyi merak ediyordu!

Başlangıçta İsa'yı vaftiz etmeyi kesinlikle reddetti:

> Asıl benim senin tarafından vaftiz edilmem gerekirken sen mi bana geliyorsun? (Matta 3:14)

İsa ise şöyle karşılık verdi:

> Şimdilik buna razı ol. Çünkü doğruluğun bütün gereklerini yerine getirmemiz için uygun olan budur.

Bunun üzerine Yahya kabul etti.

Anlaşılan vaftizin anlamı, günahların bağışlanmasından daha kapsamlıydı.

Vaftizin asıl anlamı nedir?

Kutsal Kitap'taki bazı öğretiler, belirli bir bölümde özellikle açık ve kapsamlı biçimde anlatılır. Romalılar 6. bölüm de bunlardan

biridir. Vaftiz konusunu anlamak için başvurulabilecek en önemli bölümlerden biridir.

Bu bölüm, vaftizin ne anlama geldiğini açıkça anlatır ve vaftiz olmanın gerçekten önemli olup olmadığı sorusunu yanıtlar. Ayrıca vaftizin nasıl uygulanması gerektiğini anlamamıza yardımcı olur.

Kutsal Yazılar'ın başka bölümlerinden de vaftiz hakkında çok şey öğrenebiliriz. Ancak Romalılar 6. bölüm, araştırmamıza başlamak için uygun bir yerdir.

Şimdi bu bölümü yakından inceleyelim.

Konunun temeli

Pavlus, Romalılara yazdığı mektupta kurtuluşumuzun Tanrı'nın bir armağanı olduğunu dikkatle açıklar.

Kurtuluş, çalışarak kazanılan bir ücret gibi elde edilemez. Hiç kimse kurtuluşu hak etmiş değildir; hiç kimse kurtuluş üzerinde hak iddia edemez.

Pavlus'a göre kurtuluş, Tanrı'nın kendisine imanla bağlı kalanlara verdiği karşılıksız bir armağandır.

> Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır. (Romalılar 6:23)

Bu öğreti, Pavlus'u dinleyen Yahudilerden bazıları için kabul edilmesi güç bir düşünceydi. Çünkü İbrahim'in soyundan gelmelerinin kendilerine ayrıcalık sağladığını düşünüyorlardı.

Bazıları da dinî davranışlarıyla Tanrı'yı kendilerine borçlu duruma getirebileceklerini, başka bir deyişle kurtuluşu hak ederek kazanabileceklerini sanıyordu.

Görsel açıklaması: Şeria Irmağı'nda vaftiz. Fotoğraf: Marcelo Alex / Shutterstock.com.

Vaftiz bölümü: Eski ve yeni yaşam

Pavlus, bu kişilerin kendi doğruluklarını kabul ettirmeye çalıştıklarını söyler (Romalılar 10:3). Oysa doğruluk, yalnızca iman edenlere Tanrı tarafından verilen bir armağan olarak elde edilebilir.

Günümüzde birçok Hristiyan ise kurtuluş konusunda başka bir görüşe yönelmiştir. Kurtuluşun yalnızca imana dayandığını, dolayısıyla önemli olan tek şeyin inanmak olduğunu savunurlar.

Onlara göre ne yaptığımızın önemi yoktur. Yalnızca iman etmek kurtulmak için yeterlidir.

Ancak bu görüş, Kutsal Yazılar'ın birçok bölümüyle açıkça çelişir. Örneğin Matta 25:31-46'da İsa, son yargının insanların davranışlarına, özellikle de başkalarına nasıl davrandıklarına göre gerçekleşeceğini anlatır.

Dolayısıyla önemli olan tek şeyin iman etmek olduğu ve davranışlarımızın kurtuluşumuz üzerinde hiçbir etkisi bulunmadığı doğru değildir.

Pavlus, bu yanlış anlayışın ortaya çıkabileceğini önceden görmüştü. Romalılar 6. bölüm şu soruyla başlar:

> Öyleyse ne diyelim? Lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam mı edelim? (1. ayet)

Bu, son derece çarpık bir düşünce biçimidir. Böyle düşünen biri âdeta şöyle demektedir:

“Ben günah işlemekte iyiyim, Tanrı da bağışlamakta iyi. Öyleyse bol bol günah işleyeyim ki Tanrı'ya beni bağışlaması için daha çok fırsat vereyim! Günah işlemeye devam edersem Tanrı'nın lütfu da çoğalır!”

Pavlus'un sorduğu soru şudur: Olaylara gerçekten böyle mi bakmalıyız?

Eski yaşam: Günah karşısında ölü olmak

Pavlus, bu soruyu sorduktan hemen sonra arkasındaki yanlış düşünceyi kesin bir dille reddeder:

> Kesinlikle hayır! Günah karşısında ölmüş olan bizler artık nasıl günah içinde yaşamaya devam edebiliriz? (2. ayet)

Pavlus bu sözlerle vaftizin anlamını açıklayan güzel ve cesaret verici bir anlatıma başlar.

Pavlus'a göre vaftiz, bir gömülmeye benzer.

Eski insan, günahın kölesiydi (6. ve 17. ayetler). Vaftiz, eski insanın ve eski yaşam biçiminin gömülmesini simgeler.

Vaftiz olduğumuzda yeni bir kimliğe kavuşuruz. Bu yeni kimlik öylesine köklü bir değişimi ifade eder ki önceki kimliğimizi sanki başka bir insana aitmiş gibi düşünebiliriz.

Pavlus başka bir mektubunda bizi şöyle öğütler:

> Önceki yaşayışınıza ait, aldatıcı tutkularla yozlaşan eski insanı üzerinizden çıkarın. Düşüncelerinizin

> ruhunda yenilenin ve gerçek doğruluk ve kutsallık içinde Tanrı'ya göre yaratılmış yeni insanı giyinin. (Efesliler 4:22-24)

Romalılar 6. bölümün başında sorulan soru şuydu: “Günah işlemeye devam mı edelim?”

Yanıt açıktır: Günah, eski kimliğimizin bir parçasıydı ve eski insan öldü. Vaftizle başlayan yeni yaşam artık günahın kölesi değildir.

Ancak bununla da bitmiyor.

Pavlus, vaftizin İsa'nın ölümüne benzediğini de söyler:

> Mesih İsa'ya vaftiz edilen hepimizin onun ölümüne vaftiz edildiğini bilmiyor musunuz?... Onun ölümünün benzerliğinde onunla birleşmişsek... (Romalılar 6:3,5)

Bu sözler ilk bakışta anlaşılması güç görünebilir. Ancak dikkatle okuyup bağlamını düşündüğümüzde hem anlamlarını kavrayabilir hem de bunlardan büyük cesaret alabiliriz.

Eski insan yalnızca ölmemiş, aynı zamanda çarmıha gerilmiştir:

> Eski insanımız onunla birlikte çarmıha gerildi. (6. ayet)

Bu sözler bizi Rabbimiz İsa'nın yaşamı, kendisini Tanrı'ya adayışı ve bağlılığı üzerinde düşünmeye yöneltir.

İsa, kendisini nelerin beklediğini bütünüyle bildiği hâlde çarmıhta korkunç bir ölüme katlandı. Onun kurban oluşu, Tanrı'nın isteğini yerine getirmeye ne kadar kararlı ve bağlı olduğunu gösterir.

Benzer şekilde bizim vaftizimiz de Tanrı'nın isteğine bütünüyle uymak istediğimizi ifade eder.

Vaftiz, bağlılığımızı gösterir.

Yeni yaşam: Tanrı için yaşamak

Pavlus'un açıklaması burada da sona ermez. Şöyle devam eder:

> Çünkü ölmüş olan kişi günahtan özgür kılınmıştır. Mesih'le birlikte öldüysek onunla birlikte yaşayacağımıza da inanıyoruz. Çünkü Mesih'in ölümden diriltildiğini ve artık bir daha ölmeyeceğini biliyoruz. Ölüm artık onun üzerinde egemenlik süremez. O, ölümüyle günah karşısında ilk ve son kez öldü; sürdürdüğü yaşamı ise Tanrı için sürdürüyor. (Romalılar 6:7-10)

İsa'nın "artık bir daha ölmeyeceği" ve "ölümün artık onun üzerinde egemenlik süremeyeceği" ne anlama gelir?

Yanıt basittir: İsa da bizim gibi ölümlüydü. Ölüm onun üzerinde de egemenlik sürüyordu. O da ayartılmaya açıktı ve ayartılmaya karşı bizim verdiğimiz mücadelenin aynısını verdi.

İbraniler 4:15, onun "her bakımdan bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiş" olduğunu söyler.

Pavlus, Romalılar 6:23'te "günahın ücreti ölümdür" der.

Günah ile ölüm arasında neden-sonuç ilişkisi vardır. İsa da ayartılmaya açık olması bakımından bizim gibiydi. Tek fark, onun ayartılmaya hiçbir zaman boyun eğmemesiydi.

İsa öldüğünde ayartılmalar da sona erdi. Tanrı tarafından ölümsüzlüğe diriltildiğinde, Romalılar 8:2'de sözü edilen “günah ve ölüm yasasından” özgür kılındı.

Mesih'i gerçekten izleyenleri bekleyen büyük nimetlerden biri, onun gibi günahtan özgür kılınmaktır.

İsa şöyle der:

> Ne mutlu doğruluğa acıkıp susayanlara! Çünkü onlar doyurulacaklar. (Matta 5:6)

Dolayısıyla ölüm, İsa için büyük bir özgürleşmeye yol açtı. Artık günaha bağlı olmadan “Tanrı için yaşıyor” (Romalılar 6:10).

Pavlus'un vurgulamak istediği şudur: Vaftiz Mesih'in ölümüyle ve eski insanın gömülmesiyle bağlantılıysa Mesih'in dirilişiyle olan bağlantısını da düşünmeliyiz.

İnsan vaftiz suyundan yeni bir yaşama yükselir.

Bu yeni yaşamda kendisini “günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Tanrı için diri” saymalıdır (6:11).

Pavlus başka bir mektubunda aynı düşünceyi yeniden dile getirir:

> Vaftizde onunla birlikte gömüldünüz... Onu ölümden dirilten Tanrı'nın gücüne iman ederek siz de onunla birlikte diriltildiniz. (Koloseliler 2:12)

Öyleyse vaftiz hem bir son hem de bir başlangıçtır.

Günahın kölesi olarak sürdürülen eski yaşamın sonu, bütünüyle Tanrı'ya adanmış yeni bir yaşamın başlangıcıdır.

Pavlus, insanın “günahın kölesi” olmaktan çıkıp “doğruluğun kölesi” hâline geldiğini söyler (Romalılar 6:17-18).

Ancak bu, iyi bir köleliktir!

Pavlus'un açıklamasını nasıl tamamladığına bakalım:

> Bedeninizin üyelerini eskiden kirliliğe ve giderek artan yasasızlığa köle olarak sunduğunuz gibi, şimdi de kutsallaşmak üzere doğruluğa köle olarak sunun. Çünkü günahın kölesiyken doğruluk karşısında özgürdünüz. Şimdi utandığınız şeylerden o zaman ne kazandınız? Onların sonu ölümdür. Ama şimdi günahtan özgür kılınıp Tanrı'nın köleleri olduğunuza göre kazancınız kutsallaşma, bunun sonucu da sonsuz yaşamdır. Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır. (Romalılar 6:19-23)

Günah bir ücret öder: ölüm.

Tanrı ise bir armağan verir: sonsuz yaşam.

Vaftizimiz, günah karşısında simgesel bir ölümü ve Tanrı'ya bağlı bir yaşam sürme kararlılığını ifade eder.

İsa, öğrencisi olmanın bedelini önceden hesaplamamız gerektiğini söylemiştir (Luka 14:25-33). Bu bedelin ağır olabileceğini de belirtmiştir.

Arkadaşlarımız ve ailemiz bizden nefret edebilir. Gerçekten İsa'nın öğrencisi olmak, “çarmıhımızı yüklenip onu izlemeyi” gerektirir (Luka 14:27; Matta 10:38).

Eski yaşamımızı öldürmeli, çarmıha germeliyiz.

Pavlus'un Romalılar 6. bölümün son ayetlerinde vurguladığı düşünce şudur: Ödenecek bedel ağır olsa da sonunda elde edilecek olan şey kesinlikle buna değer.

Vaftiz hem bir son hem de bir başlangıçtır: Günahın kölesi olarak sürdürülen eski yaşamın sonu ve bütünüyle Tanrı'ya adanmış yeni bir yaşamın başlangıcı.

Vaftiz hakkında sorular

Başlangıçta vaftizle ilgili bazı sorular sormuştuk: Vaftiz olmamız önemli midir? Ne zaman vaftiz olmalıyız? Nasıl vaftiz olmalıyız?

Romalılar 6. bölümü incelememiz, bu soruların Kutsal Kitap'a dayanan yanıtlarını bulmamız için bir temel oluşturdu.

Önce vaftizin nasıl yapılması gerektiğini ele alalım.

Nasıl vaftiz olmalıyız?

Yeni Antlaşma döneminde vaftizin kişinin tamamen suya daldırılmasıyla gerçekleştirildiğine kuşku yoktur.

Örneğin Vaftizci Yahya hakkında şöyle okuyoruz:

> Yahya da Salim yakınlarındaki Aynon'da vaftiz ediyordu. Çünkü orada bol su vardı. (Yuhanna 3:23)

Bir bardak su yeterli olsaydı Yahya insanları her yerde vaftiz edebilirdi.

İsa vaftiz olduktan sonra sudan “çıktı” (Matta 3:16).

Elçilerin İşleri 8. bölümde anlatılan başka bir vaftiz olayında ise arabayla yolculuk eden iki kişiden biri diğerine Rab İsa'nın Müjdesi'ni öğretmektedir.

Bu iki kişi su bulunan bir yere geldiklerinde “suya indiler” ve ardından “sudan çıktılar” (Elçilerin İşleri 8:36-39).

Bu anlayışı, vaftiz için kullanılan Grekçe sözcük de doğrular.

Sözcük, “baptizo”dur ve “vaftiz” sözcüğü buradan türemiştir. Anlamı “daldırmak”tır.

Bu sözcük, Grekler arasında “bir giysinin boyaya batırılarak boyanmasını anlatmak için” de kullanılırdı.[1]

Bir giysiyi üzerine birkaç damla boya serperek boyayamazsınız.

Sözcüğün anlamı o kadar açıktır ki bazı Kutsal Kitap çevirilerinde Vaftizci Yahya için “Suya Daldıran Yahya” anlamına gelen bir ifade kullanılır.

Görsel açıklaması: Kumaş boyamak için kullanılan boya.

Romalılar 6. bölümde Pavlus'un vaftizi eski yaşamın simgesel olarak gömülmesine benzettiğini yeniden düşünelim.

Vaftizin kişinin tamamen suya daldırılmasıyla gerçekleştirilmesi ne kadar da anlamlıdır!

İsa'nın ve elçilerin uyguladığı yöntemi yalnızca başka bir yöntem daha kolay olduğu için değiştirmek ise ne kadar uygunsuz olurdu!

Eski Antlaşma'nın tarihsel kitaplarında, cüzama yakalanmış Suriyeli komutan Naaman'ın öyküsünü okuruz (2. Krallar 5).

Naaman'ın evinde çalışan Yahudi bir hizmetçi kız, ona İsrail'in Tanrısı'ndan peygamber Elişa aracılığıyla şifa istemesini önerdi.

Kızın ısrarı ve hastalığın ağırlığı, Naaman'ı bunu denemeye ikna etmeye yetti.

Elişa, Naaman'a iyileşmek istiyorsa çamurlu Şeria Irmağı'na yedi kez dalması gerektiğini söyledi.

Naaman'ın ilk tepkisi öfke oldu. Suriye'de daha temiz ve daha güzel ırmaklar yok muydu?

Ancak hizmetkârları onu ikna etti ve Naaman, Elişa'nın buyurduğunu yaptı.

Yedinci kez sudan çıktığında "bedeni küçük bir çocuğun bedeni gibi yenilendi ve tertemiz oldu" (2. Krallar 5:14).

Cüzam hastalığı ortadan kalkmıştı.

İlk dönemlerde Yahudi olmayan Hristiyanların kullandığı Eski Antlaşma'nın Grekçe çevirisinde, Naaman'ın suya "dalmasını" anlatmak için "baptizo" sözcüğünün kullanılmış olması dikkat çekicidir.

Eski Antlaşma'daki bu olay, vaftizin ne olduğunu ve neyi gerçekleştirdiğini anlamamıza yardımcı olan güçlü bir örnektir.

İnsan simgesel bir ölümle gömülür, İsa'nın ölümü ve gömülmesiyle birleşir, ardından tamamen yeni bir yaşama başlamak üzere sudan çıkar.

O anda yıkanır ve arınır. Üstelik Naaman'ın yaşadığından daha büyük bir arınmadır bu. Çünkü vaftiz, sonsuz yaşama giden yolda atılan ilk adımdır!

Ne zaman vaftiz olmalıyız?

Elçi Petrus, vaftizi "Tanrı'ya yönelen iyi bir vicdanın karşılığı" olarak tanımlar (1. Petrus 3:21).

Burada kastedilen, kişinin vicdanının bütünüyle rahat olması değil, vicdanının doğru biçimde işlemesidir.

İnsan, Tanrı'nın yollarını izlemediğini ve O'nun bağışlamasına ihtiyaç duyduğunu sonunda fark ettiğinde; eski günahlı yaşamını geride bırakıp Mesih'in yaşamını örnek alan yeni bir yaşama başlamak istediğinde ve üstlendiği sorumluluğun ne anlama geldiğini anladığında vaftiz olmalıdır.

İsa ölümden diriltildikten sonra kırk gün boyunca öğrencilerine Müjde'yi nasıl duyurmaları gerektiğini öğretti (Elçilerin İşleri 1:1-8).

Markos Müjdesi, İsa'nın öğrencilerine verdiği görevi kısaca şöyle özetler:

> Bütün dünyaya gidin, Müjde'yi bütün yaratılışa duyurun. İman edip vaftiz olan kurtulacak, iman etmeyen ise mahkûm edilecektir. (Markos 16:15-16)

Bu sözleri okuduğumuzda iki önemli nokta dikkatimizi çeker.

İlk olarak İsa, iman edip vaftiz olanlardan ve iman etmeyenlerden söz eder. İman ettiği hâlde vaftiz olmayan kişilerden ise hiç söz etmez.

Sanki iman eden kişinin doğal olarak vaftiz olacağını söylemektedir.

Öyleyse vaftizin kurtuluş için gerekli olup olmadığı konusunda neden varsayımlar üretelim?

Neden vaftizin yalnızca “içsel değişimin dışa vurulan işareti” olduğunu söyleyelim?

Elbette içsel değişim son derece önemlidir. Böyle bir değişim yoksa vaftizin yaptığı tek şey insanı ıslatmaktır.

Ancak vaftizin isteğe bağlı olduğunu söylemek de haddimizi aşmak olur.

Bu uygulamaya katılmayı, bizi İsa'dan bu yana geçen bütün yüzyıllar boyunca yaşamış imanlılarla ve bizzat Rabbimiz İsa'yla birleştiren bir onur olarak görmeliyiz.

İkinci olarak, daha önce incelediğimiz 1. Petrus 3:21'de olduğu gibi, iman vaftizden önce gelir:

> İman edip vaftiz olan kurtulacak.

Yeni Antlaşma boyunca izlenen düzen budur:

> Tövbe edin ve vaftiz olun. (Elçilerin İşleri 2:38)

> Korintlilerden de birçok kişi duyduklarına iman edip vaftiz oldu. (Elçilerin İşleri 18:8)

İman ve tövbe vaftizden önce geliyorsa, ayrıca vaftiz kişinin kendi isteğiyle üstlendiği bağlılığın bir göstergesiyse vaftizin yalnızca anlamını kavrayabilecek yaşta olan kişiler için uygun olduğu açıktır.

Bu nedenle bebekler için uygun değildir.

Bize örnek olan bir olay

Elçilerin İşleri 8:26-40, Etiyopyalı bir kişinin iman edişini ve vaftizini anlatır.

Bu kişi, “Etiyopyalıların kraliçesi Kandake'nin yüksek yetkili bir görevlisi olan bir hadımdı.”

Anlaşılan Yahudiliği benimsemişti ve kısa süre önce tapınmak amacıyla Yeruşalim'e gitmişti.

Etiyopya'ya dönerken Eski Antlaşma'daki Yeşaya peygamberin kitabını okuyordu.

Okuduğu bölüm (Yeşaya 53), Mesih'in kurban oluşunu önceden bildiren olağanüstü bir peygamberlikti.

Yaklaşık altı yüz yıl önce yazılmıştı ve kısa süre önce gerçekleşmişti.

Etiyopyalı görevli bu bölümü anlamaya çalışıyordu.

O dönemde Yeruşalim'deki Yahudi Hristiyanlar için zor günler yaşanıyordu. Çünkü onlara karşı büyük bir zulüm başlamıştı (Elçilerin İşleri 8:1).

Yeruşalim'den ayrılmak zorunda kalan Hristiyanlardan biri, Müjde'yi büyük bir gayretle duyuran Filipus'tu.

Bir melek, Filipus'u Etiyopyalı görevliyle karşılaşması için gönderdi.

Filipus arabaya yaklaştığında görevlinin Yeşaya'nın peygamberliğini okuduğunu gördü ve okuduklarını anlayıp anlamadığını sordu.

Görevli, kendisine yardımcı olacak birine ihtiyacı olduğunu söyledi ve Filipus'u arabasına davet etti.

Filipus da arabaya bindi ve “bu Kutsal Yazı bölümünden başlayarak ona İsa'yla ilgili Müjde'yi duyurdu” (8:35).

Anlaşılan “İsa'yı duyurmak”, yalnızca onun kim olduğunu, neler öğrettiğini ve gerçekten dirildiğini anlatmaktan daha fazlasını içeriyordu.

İsa'yı duyurmak, vaftiz hakkında öğretim vermeyi de kapsıyordu. Çünkü şöyle okuyoruz:

> Yolda giderlerken su bulunan bir yere geldiler. Hadım, “İşte su!” dedi. “Vaftiz olmama ne engel var?” (8:36)

Filipus'un yanıtı, Etiyopyalı görevlinin bütün yüreğiyle iman ediyorsa vaftiz olabileceğiydi.

Bu, Filipus'un kısa süre önce Samiriye'de yaptığı duyuruya benziyordu.

İnsanlar Tanrı'nın Egemenliği hakkındaki Müjde'ye iman ettiklerinde ve Tanrı'nın amacının İsa üzerinde nasıl odaklandığını anladıklarında vaftiz olma zamanı gelmişti (Elçilerin İşleri 8:12).

Etiyopyalı görevlinin yanıtı basitti:

> İsa Mesih'in Tanrı'nın Oğlu olduğuna inanıyorum.

Yahudiliği benimsediğinde öğrendiklerinin, İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu, Yeşaya'nın önceden bildirdiği gibi kurban edildiğini ve dirildiğini anlamasıyla tamamlandığına ikna olmuştu.

> Bunun üzerine arabanın durdurulmasını buyurdu. Filipus'la hadım birlikte suya indiler ve Filipus onu vaftiz etti. Sudan çıktıklarında Rab'bin Ruhu Filipus'u oradan uzaklaştırdı. Hadım onu bir daha görmedi ve

> sevinç içinde yoluna devam etti. (Elçilerin İşleri 8:38-39)

Etiyopyalı görevli iman etti ve vaftiz oldu.

“Suya indi”, yani tamamen suya daldırıldı. Ardından İsa Mesih'i izlemek üzere yeni bir yaşama başladı.

Ve “sevinç içinde yoluna devam etti”.

Vaftiz bizi İbrahim'e nasıl bağlar?

Vaftizin önemi, Tanrı'nın İsrail halkının atası İbrahim'e verdiği vaatlerle olan bağlantısında da görülür.

İbrahim, Kutsal Kitap'ın en önemli kişilerinden biridir. Yaşamı Yaratılış kitabının 12-25. bölümlerinde anlatılır.

İbrahim'in kişiliğini belirleyen en önemli özellik, Tanrı'ya duyduğu sarsılmaz imandı.

Tanrı bir gün İbrahim'e, zamanı geldiğinde soyundan gelenlerin sayısının bulutsuz bir gecede gökyüzündeki yıldızları saymak kadar imkânsız olacağını vaat etti.

> Onu dışarı çıkarıp, “Göğe bak” dedi. “Yıldızları sayabilir misin? İşte soyundan gelenler de o kadar çok olacak.” (Yaratılış 15:5)

İbrahim o sırada oldukça yaşlıydı ve çocuğu yoktu. Dolayısıyla kuşkuya kapılması kolay olurdu.

Ancak Kutsal Yazılar şöyle der:

> İbrahim RAB'be iman etti. RAB bunu ona doğruluk saydı. (15:6)

İbrahim'in yaşamı ilerledikçe Tanrı ona daha büyük ve kapsamlı vaatlerde bulundu.

İsrail topraklarını sonsuza dek kendisine ait bir mülk olarak vereceğini vaat etti (Yaratılış 13:14-17).

Bu vaadin içinde İbrahim'in dirilişi ve sonsuz yaşamı umudu da bulunuyordu.

Neden?

Çünkü İbrahim, bu topraklara hiçbir zaman sahip olamadan öldü (Elçilerin İşleri 7:5).

Tanrı sözünü yerine getirecekse İbrahim'in bu topraklara sahip olabilmesi için yeniden yaşaması, üstelik sonsuza dek yaşaması gerekir.

Peki bu neden sizin için önemli olsun?

Çünkü bu vaat yalnızca İbrahim'e değil, onun soyundan gelenlere de verilmiştir:

> Yabancı olarak yaşadığın ülkeyi, bütün Kenan topraklarını sana ve senden sonra soyundan gelenlere sonsuza dek mülk olarak vereceğim. Onların Tanrısı olacağım. (Yaratılış 17:8)

Öyleyse İbrahim'e ve soyundan gelenlere vaat edilen bu mirastan siz nasıl pay alabilirsiniz?

Pavlus'un şu sözlerini düşünün:

> Çünkü hepiniz Mesih İsa'ya iman ederek Tanrı'nın çocukları oldunuz. Mesih'e vaftiz edilen hepiniz Mesih'i giyindiniz. Artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne erkek ne kadın ayrımı vardır. Çünkü hepiniz

> Mesih İsa'da birsiniz. Mesih'e aitseniz İbrahim'in soyundansınız, vaade göre mirasçısınız. (Galatyalılar 3:26-29)

Bu olağanüstü umuda yalnızca bizi Mesih'e bağlayan vaftiz aracılığıyla sahip olabiliriz. Başka bir yol yoktur.

Pavlus başka bir yerde bu vaadin kimlere ait olduğu konusunda son derece açık konuşur:

> O zaman Mesih'ten yoksundunuz, İsrail topluluğunun dışında ve vaade dayanan antlaşmalara yabancıydınız. Dünyada umutsuz ve Tanrısızdınız. Ama bir zamanlar uzak olan sizler, şimdi Mesih İsa'da, Mesih'in kanı sayesinde yakın kılındınız. (Efesliler 2:12-13)

Müjde'ye iman etmez ve Mesih'e vaftiz olmayı istemezsek "vaade dayanan antlaşmalara yabancı, dünyada umutsuz ve Tanrısız" kalırız.

Görsel açıklaması: İsrail'in Aşağı Celile bölgesindeki Tavor Dağı'ndan çekilmiş Yizreel Vadisi'nin havadan görünümü.

İbrahim'e verilen bu vaat, Mezmur yazarının "alçakgönüllüler yeryüzünü miras alacak" sözüne duyduğu güvenin temelidir.

Bu vaat Mezmur 37'de beş kez dile getirilir (9, 11, 22, 29 ve 34. ayetler).

İsa da Dağdaki Vaazı'nda bu Mezmur'dan alıntı yapar:

> Ne mutlu yumuşak huylu olanlara! Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar. (Matta 5:5)

Dolayısıyla vaftiz yoluyla Mesih'e bağlandığımızda umuda sahip olabiliriz.

İbrahim'e verilen ve onun iman örneğini izleyen herkesi kapsayan bu vaatler, vaftiz olduğumuzda bizim için de geçerli olur.

“Mesih'e vaftiz edilir”, “İbrahim'in soyundan ve vaade göre mirasçılar” oluruz.[2]

Vaftiz bizi diğer imanlılara nasıl bağlar?

“Mesih'e vaftiz edilmek” ifadesi ilk bakışta garip gelebilir.

Ancak “Mesih'te olmak”, Yeni Antlaşma'da sıkça kullanılan mecazlı bir anlatımdır. Bu ifadenin anlamı, kullanıldığı örneklere baktığımızda açıklığa kavuşur.

Şu örnekleri inceleyelim:

> Bir kimse Mesih'teyse yeni yaratıktır. (2. Korintliler 5:17)
>
> Böylece Mesih İsa'da olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur. (Romalılar 8:1)
>
> Mesih İsa'da olan hepinize esenlik olsun. (1. Petrus 5:14)
>
> Mesih dirilmemişse imanınız boştur. Hâlâ günahlarınızın içindesiniz. Buna göre Mesih'te uykuya dalmış olanlar da mahvolmuştur. Yalnız bu yaşam için Mesih'e umut bağlamışsak bütün insanlardan daha acınacak durumdayız. (1. Korintliler 15:17-19)

“Mesih'te olmak”, kişinin konumunun ve kimliğinin değişmesi, Tanrı'yla kurduğu değerli ilişkiden doğan esenliğe ve güvene sahip olması demektir.

Bu yeni kimliğin bir başka yönü de diğer imanlılarla ilişkimizdir.

Bu konuyu anlamamıza yardımcı olan bir bölümde (1. Korintliler 12), imanlılar topluluğu bir bedene benzetilir.

Pavlus, bedenimizin eller, ayaklar, kulaklar ve gözler gibi birçok farklı bölümden oluştuğunu anlatır.

Bu bölümlerin her birinin görevi farklıdır. Ancak hepsi gereklidir ve hepsine özen gösterilir.

“Mesih'in bedeni” için de durum böyledir (12:27).

Bedenin farklı bölümlerinin, yani üyelerinin hepsine ihtiyaç vardır.

> Bir üye acı çekerse bütün üyeler birlikte acı çeker. Bir üye onurlandırılırsa bütün üyeler birlikte sevinir. (12:26)

Pavlus bu bedeni anlatırken şöyle der:

> İster Yahudi ister Grek, ister köle ister özgür olalım, hepimiz tek bir beden olmak üzere vaftiz edildik. (12:13)

Vaftizin günahların bağışlanması için olduğunu gördük.

Ayrıca eski yaşam biçiminin simgesel olarak gömülmesini ve yeni bir yaşamın başlangıcını ifade ettiğini öğrendik.

Ancak vaftizin anlamı bunlarla sınırlı değildir.

Vaftiz, Mesih'in bedeninin bir parçası olmamızı ve Tanrı'nın İbrahim'e verdiği vaatlerin mirasçıları hâline gelmemizi de sağlar.

Bu tek bedenin parçası olmak, bizi diğer imanlılarla paydaşlığa ve iş birliğine yöneltir. Böylece birlikte çalışır ve birbirimizle ilgileniriz.

Eski Antlaşma'da kullanılan başka bir simge de vaftizin önemini anlamamıza yardımcı olur.

Yahudi halkı için erkek çocukların sekizinci gün sünnet edilmesi, ulusun Tanrı'yla ilişkisini simgeliyordu (Yaratılış 17:10-14).

Sünnet, Tanrı ile halkı arasındaki antlaşmanın işaretiydi (17:11).

Yabancı biri Tanrı'nın halkına katılarak onlarla birlikte tapınmak istiyorsa sünnet edilmesi gerekiyordu (Mısır'dan Çıkış 12:48).

Sünnet, Tanrı'nın antlaşmasının işaretiydi. Aynı zamanda Tanrı'nın yoluna bağlılığı ve ruhsal temizliğe yönelik kararlılığı simgeliyordu.

Bu nedenle Musa, Yahudilere “yüreklerini sünnet etmelerini” söyleyebilmişti (Yasa'nın Tekrarı 10:16).

Yeni Antlaşma'da da Pavlus imanlılara şöyle seslenir:

> Gerçek Yahudi, içten Yahudi olandır. Gerçek sünnet de yazılı yasaya göre değil, Ruh aracılığıyla yürekte yapılandır. (Romalılar 2:29)

Bunları düşündüğümüzde vaftiz ile sünnet arasındaki benzerliği görebiliriz.

Her ikisi de Tanrı'yla ilişkimizle ilgilidir. Her ikisi de ruhsal anlam taşıyan fiziksel bir eylemi içerir.

Dolayısıyla Yeni Antlaşma'nın vaftiz ile sünnet arasında karşılaştırma yapması şaşırtıcı değildir:

> Mesih'te, insan eliyle yapılmayan sünnetle sünnet edildiniz. Mesih'in sünnetiyle günahlı bedeninizden sıyrıldınız. Vaftizde onunla birlikte gömüldünüz ve onu ölümden dirilten Tanrı'nın gücüne iman ederek onunla birlikte diriltildiniz. (Koloseliler 2:11-12)

[1] W. E. Vine, Expository Dictionary of New Testament Words.

[2] Tanrı'nın Egemenliği konusuyla ilgili bu dizideki başka bir kitapçığa bakınız: *Daha İyi Bir Dünya Mümkün mü?*

Sonuç

Vaftizin suya daldırılmak anlamına geldiğini ve bunun eski yaşam biçiminin simgesel olarak gömülmesini ifade ettiğini gördük.

İmanın vaftizden önce geldiğini ve vaftizin, iman ve bağlılıkla sürdürülecek yeni bir yaşamın başlangıcı olduğunu öğrendik.

Vaftiz aracılığıyla günahlar yıkanarak temizlenir. Vaftiz bizi İsa'yla birleştirir ve Mesih'in bedeninin bir parçası hâline getirir.

Ayrıca Tanrı'nın İbrahim'e verdiği büyük vaatlerin mirasçıları olmamızı sağlar. Bu vaatler, diriliş ve sonsuz yaşam umuduyla ilgilidir.

Belki de Etiyopyalı görevlinin sorduğu soru şimdi bizim de aklımızdan geçiyordur:

> Vaftiz olmama ne engel var?

Bazı insanlar için bunun yanıtı, kendilerine duydukları güvensizliktir.

Vaftiz olmak, üstlenilmesi çok ağır bir sorumluluk gibi görünebilir.

Bazıları “Ama ben yeterince iyi değilim” diye düşünebilir.

Ya da “Vaftiz olduktan sonra günah işlersem ne olacak?” diye kaygılanabilir.

Siz de böyle hissediyorsanız kaygılanmayın.

İnsan kusursuz olduğu için vaftiz olmaz. Tersine, kusursuz olmak istediği için vaftiz olur.

Tanrı zayıflıklarımızı bütünüyle anlar. Tövbe ettiğimizde bizi bağışlayacağına güvenebiliriz:

> Günahlarımızı itiraf edersek güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayacak ve bizi her türlü haksızlıktan arındıracaktır. (1. Yuhanna 1:9)

İsa şöyle vaat eder:

> Korkma, ey küçük sürü! Çünkü Babanız Egemenliği size vermekten hoşnut oldu. (Luka 12:32)

Baba, Egemenliği İsa'nın izleyicilerine vermekten hoşnut oluyorsa İsa'ya imanla bağlı kalmamızı ve ona itaat etmemizi engelleyen güçlükleri aşmamıza da yardım etmeyecek midir?

Vaftiz, sonsuz yaşama uzanan yolda bağlılığımızı gösteren ilk adımdır.

Kutsal Kitap'ın sayfalarından İsa'nın sesi bize şöyle seslenir:

> İman et ve vaftiz ol. (Markos 16:16)

Bu, kulak vermeye değer bir sestir.

Bill Link

Mesih'te Kardeşler Hakkında

“Mesih'te Kardeşler” anlamına gelen Christadelphianlar (İbraniler 2:11), Kutsal Kitap'ın Tanrı esiniyle yazılmış Sözü ve yaşamımızdaki tek rehber olduğuna inanırlar.

Arzumuz, Tanrı'nın Sözü'nü kendiniz keşfetmenin sevincini yaşamanızdır.

Kutsal Kitap'la ilgili başka konuları araştırmak isterseniz şu adresi ziyaret edebilirsiniz:

www.tidingsbooklets.com

Bulunduğunuz bölgedeki Christadelphianlarla iletişime geçmek için:

Vaftiz

Bazı Hristiyanlar yetişkinleri, bazıları ise bebekleri vaftiz eder.

Bazıları vaftizin Hristiyan yaşamının vazgeçilmez bir parçası olduğuna inanırken bazıları bunu isteğe bağlı bir uygulama olarak görür.

Bazıları insanları tamamen suya daldırarak, bazıları üzerlerine birkaç damla su serperek, bazıları da bir kaptan su dökerek vaftiz eder.

Peki vaftizin gerçek anlamı nedir?

Yeni Antlaşma döneminde ve o dönemde duyurulan Hristiyanlıkta vaftiz neden bu kadar önemli görünmektedir?

Bütün bunların benimle ne ilgisi var?

Bu kitapçıkta bu sorular ve daha pek çoğu ele alınmaktadır.

Umuyoruz ki kitapçığı okuduğunuzda yalnızca bu eski uygulamanın önemini daha iyi anlamakla kalmayacak, aynı zamanda vaftiz olma düşüncesi sizde büyük bir istek uyandıracaktır!

Çünkü vaftiz konusu, düşündüğünüzden çok daha kapsamlıdır.